

Jiráskův Hronov

Národní přehlídka amatérských divadelních souborů, 47. Jiráskův Hronov

DO DRUHÉ POLOVINY

Národní přehlídka amatérských divadelních souborů vstoupila už do druhé poloviny, ale přesto se nic nemění na intenzitě práce přípravného výboru, který zasedá denně, na zájmu a úsilí pracovníků hronovského MěstNV a zejména všech těch, kteří jsou osobně zúčastněni na dobrém zabezpečení vysoké společenské úrovně přehlídky i jejího technického provozu. Stačí vstoupit na půdu národního výboru, najdete tam často až do pozdních hodin jak vedoucí funkcionáře, tak jejich dobrovolné spolupracovníky, navštívíte-li zákulisí Jiráskova divadla, objeví se před vámi skupina technických pracovníků, kteří právě v pozdních hodinách připravují jeviště pro další den — a zejména na hronovské pionýry nesmíme zapomenout, protože díky jim se mohou účastníci seznámit s některými problémy, které se kolem přehlídky objevují, ať už zazní v příspěvcích na diskusních klubech nebo jinde. Bylo by mnoho co říci o kolektivu, který se denně setkává se soubory, aby je přivítal v Hronově, o zástupcích patronátních závodů a hronovské tiskárně, vycházející vstříc nárokům Jiráskova Hronova. Bylo by možné jmenovat mnoho lidí, kteří přijali odpovědnost za důstojné

(Dokončení na str. 2)

Z kojetínské inscenace hry Jana Jílka Silvestra, již se zúčastnil vzácný host 47. Jiráskova Hronova, tajemník KV KSČ v Hradci Králové, s. A. Novotný s chotí. O včerejší inscenaci Jílka Silvestra jistě budou diskutovat účastníci klubů — a jistě si připomenou úpické nastudování, které bylo na JH uvedeno před dvěma léty.

V sobotu je očekáván poslanec SNR, zasloužilý umělec Ján Solovič, laureát státní ceny Klementa Gottwalda, tajemník Svazu slovenských dramatických umělců, autor hry Zlatý déšť, kterou v provedení divadelního souboru Podtatranského divadla ze Spišské Nové Vsi uvidíme jako poslední představení 47. Jiráskova Hronova.

8 * 777

S doc. dr. J. Císařem, CSc O lidové konzervatoři

Mnohá neoficiální hronovská setkání profesionálních divadelníků s divadelníky amatérskými i profesionálními pracovníky v kultuře se neobdávají pouze na platformě vzpomínek nebo diskusí o festivalových představeních a současném stavu amatérského divadla. Mnohdy získávají ještě hlubší smysl koncepční a řeší i problémy takového rázu, jakým je například otázka systematického vzdělávání amatérských divadelníků. Jedno takové setkání nás inspirovalo k rozhovoru s doc. dr. Janem Císařem, CSc, pedagogem DAMU v Praze, který má v této oblasti dlouholeté zkušenosti a mnoho tvůrčích nápadů.

Jste vedoucím lektorem divadelních oborů Lidové konzervatoře Východočeského kraje, na jejichž odborné koncepci máte hlavní podíl. Zatím se uskutečnila pouze herecká třída, ale připravujete třídy další a usilujete o vytvoření uceleného vzdělávacího systému. K jakému cíli by měl tento systém směřovat, co a v jakých návaznostech by měl obsáhnout?

„Začněme tedy konkrétními fakty: dokončili jsme první dvouletý ročník herecké třídy LKVK, od září připravujeme další dvouletý kurs hereckorežijní. Jde v zásadě o seznámení se zásadami herecké a režijní práce, které mají posluchači přenést do své činnosti v souborech. Předpokládáme, že na krajské úrovni by měla tato seznámení už představovat přece jenom jistý vyšší stupeň odbornosti. Zatím jsme u prvního běhu začínali prakticky od elementárních začátků. Je notoricky známé, že v řadě okresů probíhají nejrůznější školení nejrůznějšího druhu na témata divadelní. Nabízí se tedy otázka, proč by metodická práce na krajském stupni měla začínat od prvních písmen abecedy, když tato první písmena by mohla být odříkána na úrovni okresní. Proto jsme se pokusili vytvořit návaznost osnov okresních a krajských tak, aby každé z nich zaručovalo jistou samostatnost a umožňovaly tedy už určitou praxi pro posluchače těchto školení. Ale na druhé straně, aby v rámci Východočeského kraje zajišťovaly jistou jednoduše v tom smyslu, jaký platí obecně pro každý systém. To jest, aby řídicí i informační funkce tohoto systému zahrnovaly podstatné prvky divadelní struktury a vytvářely jistou novou kvalitu v postupu od nižších prvků k prvkům vyšším“.

Jakými metodami by mělo být vzdělávání amatérských divadelníků realizováno?

(Dokončení na str. 3.)

JAN JÍLEK: SILVESTR

Před několika lety se náhle vynořila hra, která vzbudila zájem profesionálních i amatérských divadelníků, protože se vymykala z běžného průměru naší současné dramatické veseloherní tvorby; byl to Jílkův Silvestr.

Od té doby tato hra v nejrůznějších pojetích a většinou úspěšně prošla velkým počtem našich profesionálních, ale také amatérských scén. I přes tento zájem je třeba zdůraznit, že Jílkův text není zcela bez problémů. Obsahuje totiž dvě základní polohy — jednou z nich je poloha ne vždy bezesobnosti odůvodněné šamberkovské frašky plynoucí z autorovy snahy o vtipnost, dosahované však na úkor hlubších myšlenkových podstat hry, spočívajících v odhalování a projevování hodnoty lidských vztahů názorem, abychom pro nadměrnou touhu po uspokojování materiálních potřeb nepřestali být lidmi, lidmi vnímavými a vnitřně bohatými.

Hluboký etický smysl Jílkovy hry je dostatečně opodstatněným důvodem jejich četných jevištních realizací.

Kojetínská inscenace s sebou ovšem přináší řadu klíčových problémů — tím základním je, na srovnatelné úrovni s předlohou, podstatný ideový posun obou ústředních postav a tím značné zkrácení výkladu a konečného vyznění inscenace. Důvodem je patrně důraz položený na fraškovitou rovinu hry a v prvotní podobě také bezkonceptní dramaturgická úprava, která neorganicky zredukovala mnohé důležité situace, směřující svou vnitřní logikou k rozvinutí ideových významů textu. Vnitřní bohatství osobnosti Silvestra se z inscenace zcela ztrácí — postava vstoupila interpretacním pojetím kojjetínského souboru do polohy dvou extrémů — prvním z nich je neadekvátní výklad Silvestra jako bytosti myšlenkově chudé, a druhý jej zase staví do světla zcela opačného pólu. Tato interpretace svou „kategoričností“ vymazala původní humanistický význam Jílkova textu. Jakákoliv sympatie k takto chápané a takto vložené postavě Silvestra neodpovídá významové vrstevnatosti Jílkovy předlohy, která byla ochuzena o to základní, lásku k člověku s jeho pozitivními i negativními rysy. Mnohá nedorozumění vycházejí z faktu, že soubor se opírá o tradice onoho typu herectví, které je inscenačním potřebám této hry až příliš vzdáleno, a navíc její skutečné významy zjednodušuje. Posun oproti Jílkovu textu však poskytuje materiál k hlubší úvaze o rozdílných možnostech interpretační úrovně současných ideové i umělecky více či méně nosných textů. Použitému hereckému stylu odpovídala i scéna, která v kontextu inscenace Jílkovy hry Silvestr působila svojí až naturalistickou popisností nefunkčně.

DO DRUHÉ POLOVINY

(Dokončení ze str. 1)

umístění nejrůznějších pracoven a klubů, kteří pečují o stravování a ubytování — jejich práce je nevděčná a denně se s jejími výsledky setkávají účastníci Jiráskova Hronova i členové přípravného výboru při hodnocení každého přehlídkového dne.

Statistika první části festivalového týdne uváděla dosti vysoké číslo, jehož bylo v návštěvnosti dosaženo, blíží se tisícovce — co to znamená pro štáb organizátorů, je možné si představit — co starostí, péče, obětavosti a zájmu — přejme jim proto do závěrečných dnů onu nezměrnou energii s níž tak odpovědně přistupovali ke všem náročným úkolům jež na ně kladl letošní ročník JH.

JUBILANT

Soudruhu Šimku, jste v Hronově po čtyřicátém. To znamená že jste nevynechal ani jediný festival. Čím vám je Hronov?

„Hronov maš byl od dětských let, tedy od poznání Jiráskova díla, posvátnou »Mekkou«. Od začátku Jiráskových Hronovů největším svátkem v roce.“

Jste důchodce. Není tedy pro Vás jednoduché přijet na týden do Hronova.

„Je mi teprve 76 let. A na Jiráskově Hronově duševně i tělesně okřeji. Jezdím sem dřív a raději později domů. Do Jiráskova divadla chodím s úctou, láskou a pokorou v srdci, tak jako se chodí na Hradčany nebo domů, kde žila maminka.“

Co přejete příštím Hronovům?

„Ať zvkvětají, ať jsou čím dál krásnější, ať s jeviště zvučí nejkrásnější slova naší mateřštiny, ať jsou posvátnou poutí celého národa.“ — v —

ZAHRAŇIČNÍ DELEGÁTI

Zahraničním návštěvníkům přípravný výbor JH připravuje a zajišťuje ve spolupráci s ÚKV zvláštní program. Jeho základem samozřejmě tvoří návštěva přehlídkových představení, v posledních letech doplněná samostatným diskusním klubem, dále přednášky a další odborné akce. Program umožňuje též seznámení s různými pamětihodnostmi a přírodními krásami. Delegáti byli provedeni po divadelních budovách náchošského okresu, byli se poklonit památce bratří Čapků ve Svatoňovicích, zhlédli Opočno, Třebchovice a jejich světoznámý Betlém a další místa.

(Dokončení ze str. 2)

„Z předchozí odpovědi vyplývá, že metoda práce je soustředěna především na seznámení se základními prvky, které tvoří rozhodující články jevištní realizace. Nejde nám o to učit hrát divadlo nebo učit režisrovat divadlo, ale naučit posluchače souhrnem samostatných cvičení a samostatných prací ovládat nebo alespoň znát ty momenty, které se nutně musí vyskytovat v divadelní práci jakéhokoliv

O lidové konzervatoři

druhu, ať už pracuje režisér či herec jakýmkoliv způsobem. Pokoušíme se rozvíjet osobnost posluchače, jeho základní talentové předpoklady a směřovat je tak, aby vždy vyústily k jistým vědomostem, jež jsou pro tvorbu divadelního představení rozhodující. A ještě něco na závěr: všechny tyto obecné zásady považujeme za nutné realizovat nikoliv jenom suchou teorií, ale velice konkrétní praxí. Právě proto jsme třeba otevřeli herecko-režijní třídu, aby výuka režisérů nekončila jenom u abstraktně zpracovaných koncepcí, ale aby se posluchači režijního oboru mohli na vlastní oči přesvědčit, jak je jejich koncepce proveditelná a především vlastními silami mohli s herci tuto koncepci realizovat“.

-ag-

POZORNOST

47. Jiráskovu Hronovu

Zájmová umělecká činnost a tedy i amatérské divadlo proniká do povědomí naší veřejnosti nejen dobrými výsledky své práce, ale i stále se zvyšujícím a průběžným zájmem sdělovacích prostředků. Novinári jsou na 47. Jiráskově Hronově zastoupeni ve značném počtu, jejich činnost jsme mohli zaznamenat již před vlastním zahájením akce a v tomto festivalovém týdnu nemine dne, aby se v novinách, rozhlase nebo televizi neobjevilo zpravodajství o hronovských představeních či akcích, či o postoji amatérů k naléhavým světovým politickým událostem. Na 47. JH je zastoupeno svými redaktory a dopisovateli Rudé právo, Tvorba, Rovnost Brno, Mladá fronta, Zemědělské noviny, Lidová demokracie, Amatérská scéna, LITA Bratislava, DILLIA Praha, Javísko, Práce, Čs. rozhl. Praha, Čs. rozhlas Hradec Králové, Československá televize, Lud Bratislava, Nový čas Náchod, Pochodeň Hradec Králové. Přípravný výbor 47. JH i všichni amatérští divadelníci si upřímně váží jak práce novinářů, tak jejich zájmu o problémy a rozvoj amatérského divadla.

— es —

DO PŘEDNÍCH ŘAD ROZHOVOR S PROF. DR. V. TRAPLEM

(Dokončení z minulého čísla)

To se promítá i do špičkových děl současné sovětské tvorby. Vždyť například ve Vasiljevově hře se staršina Feđa v dramatické situaci mění z až příliš ukázněného poddůstojníka, který v pěti děvčatech vidí jen pět nedostatečných vojenských čísel, aby je nakonec poznal v jejich osobitosti a lidské kráse, nacházel u nich dokonce poučení („vždyť naši nepřátelé jsou také jen lidi, také mohou být unaveni“) a mučil se nakonec vědomím, že je nedovedl ochránit před smrtí...

Do určité míry lituji, že v letošním roce se žádnému souboru nepodařilo nastudovat v dostatečné kvalitě některou z her, která se týká sovětské současnosti. Mám na mysli třeba dramatika, kterého si neobyčejně vážím, Vampilova. Škoda, že se tu nemůže třeba objevit jeho Lov na kachny, kde autor nemilosrdně, donaha svléká lidského živočicha s odporným nánosem maloměstáctví. Škoda, protože bychom měli hned příležitost hovořit o nosnosti díla, které staví na výrazně kritickém pohledu na současnost, respektive na určité negativní jevy, a přesto jednoznačně straní tomu pozitivnímu v člověku i ve společnosti. Anebo škoda, že se tu neobjeví dílo obdobné Afinogenovově Mášence, třeba jen zčásti pojaté tak působivě a svěže, jako byla před časem Mixova inscenace na jevišti Divadla E. F. Buriana. Ale takových příkladů by bylo možno uvádět velmi mnoho.

Druhý aspekt, který mne vzrušuje, je moje vlastní zkušenost. Pozorně se snažím sledovat onen zajímavý trend v naší společnosti, který se projevuje tím, jak se lidé snaží sdružovat se na velkých lidových slavnostech. Například na znojemském vinobraní se sejde 50 000 diváků, přitom značná část z nich zhlédne i — dovolte mi to tak nazvat — scénický historický výjev příjezdu Jana Lucemburského do města, na hušitské slavnosti v Trocnově se sejde 20 000 lidí a sleduje tam historický výjev, kdy se Jan Žižka vrací na rodnou tvrz, na „Konopištské nokturno“ do nádherného přírodního divadelního areálu přijde 8 000 diváků, aby tleskalo vystoupení 1 400 amatérů ve scénické poémě.

V jižních Čechách znovu vyrůstá a rozrůstá se tradice barvitých masopustů. Sjíždějí se sem zástupy zájemců. Na různých místech se obnovují dožínky jako velké lidové slavnosti, dokonce na úrovni celostátní. Anebo zase v jižních Čechách se obnovují starodávné „konopické“.

Naskýtá se otázka, zda se tu nevytváří další rozsáhlá oblast i pro působení amatérských divadelníků, zda již neuzrál čas, aby občas vyšli z často ještě nedostatečných venkovských sálů a hostinců do pleneru, kde by je zatím netišnilo nic jiného než velikost a obtížnost nových úkolů. Valašský či horňácký masopust inspiroval Gottwaldovské k zajímavé scénické kreaci, ale možná, že podobná, ovšem monumentální inscenace by se dala realizovat třeba při prácheňském masopustu, východočeském kácení májů atd.

Závěrem tedv shrnuji: Skutečnost nás obklopující se výrazně mění. Kdo z nás má rád tuto zemi, by neměl zůstat na chvostu vývoje, ale postavit se do předních řad. A pomáhat tomu, co třeba jen ještě ve skrytu klíčí a jen s obtížemi se dere na světlo, aby byl uspíšen jeho zrod.“

— red —

DO ZÁPADNÍCH ČECH

Tématický zájezd organizuje SČDO na 17. září 1977. Začne setkáním účastníků, kteří vyjedou z Prahy s členy vyspělého divadelního souboru v Újezdě u Radnic na Rokycansku. Po návštěvě muzea s expozicí divadelnictví v zámku v Radnicích a zámku Zbirohu (J. V. Sládek) zajede výprava na přehlídku souborů se stoletou tradicí v Žebráku.

Jana Jílka znají mladí pražští diváci nejen jako dramatického autora, ale také jako herce Divadla Jiřího Wolkra, v němž společně se svými kolegy usiluje o zábavu i poučení dětí a mládeže, o vypěstování jejich sympatií k divadelnímu kumštu.

Ne všichni však vědí, že k tomuto povolání jeho cestička nevedla přímo: po absolvování měšťanky nějaký čas navštěvoval zemědělskou školu, pak se v ZVÚ v Hradci Králové vyučil sousružníkem a teprve pak vystudoval divadelní fakultu AMU v Praze.

Jílek — dramatik se pak dostal do povědomí diváků nejen několika pohádkovými hrami, ale především hrami televizní-

JAN JÍLEK

mi (Láska jako trám, Tchyně, Dlouhá bílá nit, Rafan), v nichž se zabývá osudy a problémy obyčejných a přesto velkých lidí a lidiček naší současnosti. Jeho divadelní hra Silvestr vzbudila velkou pozornost a rázem se rozlétila po mnoha profesionálních i amatérských jevištích. Tato komedie přesahuje svým dopadem rámec zvolené vesnické tematiky a připomíná nám, že ani při hojnosti hmotných statků nesmíme zapomínat na mezilidské vztahy, na důležitost a potřebu existence citových vazeb.

Na Jiráskově Hronově tuto hru před dvěma lety úspěšně předvedl výpěka soubor.

Před československou premiérou Silvestra odpověděl Jan Jílek na otázku, kde vzal k této komedii materiál:

„Narodil jsem se v roce 1933 v Dlouhomilově, to je taková malá dědina na Moravě a tam, jak je všeobecně známo, žije naše rodina už víc jak třista let. Jednou dědeček prosoudil o mez dlouhou dvěstě padesát kroků devadesát tisíc a stala se z nás vesnická chudina, čeledíni, chalupníci, kovozemědělci a nakonec dnešní družstevníci. Ta paměť rodu obsahuje staletou trnitou cestu a zkušenosti, svinstvo a sobectví sedláků, ale i sny a nakonec splněné touhy chudáků našich vesnic od dob roboty až k dnešnímu velkorysému a bohatému stylu života našeho socialistického zemědělství. Z té paměti: se zrodil Silvestr. Z úrovně mnoha bohatých družstev, která jsem poznal. Pro mnoho lidí zní jako přehnané a v mé fantazii zrozené to bohatství, které vypočítává Jarmínke ve hře ve svém dlouhém povídání, ale ten jeho dlouhý výčet, co všechno jejich družstvo má, jsem si nevymyslel. To jsem opsal z výkazů jednoho družstva na

(Dokončení na str. 4)

VČERA

11. 8. ČTVRTEK

Ráno vyjely dva autobusy s výletníky, v 9 hodin se sešli severočestí ochotníci ve Staropadolské hospodě, ve 13 hodin jsme se rozloučili s Divadlem mladých Vysoká Libeň při JZD Mělnické Vtelně, odpoledne a večer uvedla Hanácká scéna Jílkova Silvestra. V 8.30 byl uvítán divadelní soubor Braník z Prahy, od 21 hod. se tančilo ve Slávii, po večerním představení se sešli členové Hanácké scény se svým patronem, ve 22 hodin zasedala odborná porota.

DNES

12. 8. PÁTEK

V 9 hodin pokračuje práce v diskusních klubech, ve 12 hodin bude v malém sále divadla loučení s kojetínským souborem, na 14 hod. je připravena přednáška maďarského delegáta s. B. Benyika „Dílo A. Jiráka v Maďarsku“ provázená diapozitivy v Klubu Jiráskova divadla. V 16.30 a v 19.30 hod. uvede divadelní soubor Braník Obvodního kulturního domu Praha 4 inscenaci hry J. Edlise Kdež jest, Ábele, bratr tvůj; za hezkého počasí vystoupí v Jiráskových sadech v 16.30 dechový orchestr ZK Veba Machov, v 18.30 uvítáme na schodišti Jiráskova divadla divadelní soubor Podtatranského divadla ze Spišské Nové Vsi. Na 20.30 hod. je připraveno v Jiráskových sadech promítání filmu Mladá léta, v 21 hod. bude ve Slávii společenský večer, patronátní večer souboru Braník bude zahájen ve 22 hod. a ve stejnou dobu zasedne odborná porota k jednání.

ZÍTRA

13. 8. SOBOTA

Od 9 hodin bude ve Slávii společný hodnotící závěr účastníků klubů, v 10 hodin bude na městském národním výboru rozloučení se zahraničními delegáty. Ve 12 hodin se rozloučíme v malém sále Jiráskova divadla se souborem Braník z Prahy. Začátky sobotních představení jsou posunuty: v 16 a v 19 hod. zahraje divadelní soubor Podtatranského divadla hru Jána Soloviče Zlatý dešť. Slavnostní zakončení 47. Jiráskova Hronova se koná v Jiráskově divadle ve 21 hod. Slávie bude otevřena rovněž od 21 hod. Ve 22 hod. bude v Klubu Jiráskova divadla rozloučení s oficiálními hosty přehlídky; se souborem Podtatranského divadla se rozloučíme při jejich besedě s patronem ve 22 hod.

— es —

Rozhovor při šálku kávy

Soudruhu Lhote, nejen že jste letos oslavil své sedmdesáté narozeniny, ale i v samotném Hronově jste již po čtyřiačtyřicáté. Působí na Vás stále stejně živě, nadšeně a okouzleně, jak tomu bylo před léty?

„Ano, Jiráskův Hronov, to jsou pro mne vždy velké svátky a nedovedu si představit, pokud budu zdrav, že bych tu nebyl. Vždyť jsem se jednou dokonce zřekl zahraniční rekreace, abych neměl absenci na hronovském festivalu. Rád bych se ještě aktivně podílel i na tom padesátém.“

Hronov se tedy nemění. Má stále divadelním pracovníkům co říci. Nejsou to jen představení, ale i to, čemu se léta říká škola ochotníků.

„Hronov je pro mne zrcadlem ochotnické práce a ochotnického dění celé ČSSR. Je užitečný a je skutečně školou pro všechny ochotníky. Ale přece jenom se mění. Mění se město — mizí staré bílé chalupy a chaloupky a zaměňují se za velké domy a nová sídliště. Stejně tak i náplň Jiráskova Hronova doznala podstatných změn. Praktickou školou pro zkušené a zaspěčené divadelníky jsou diskusní kluby. Vítám klub mladých a domnívám se, že by jich mělo být víc.“

Má tedy Hronov podle Vás dobrou perspektivu a naději, že se dočká i té slavnosti padesátky?

„Věřím nejen v padesátku, ale také v další desítky a snad i stovky Jiráskových Hronovů. Přesvědčuje mne o tom stoupající zájem ochotníků, který nemá ve světě obdoby, a především také názory a účast mladých lidí. Je tu jen jeden problém: vstupenky a ubytování. Věřte že je mi upřímně líto těch stovek ochotníků, na které se letos nedostalo a byla jim účast odřeknuta. Dočkáme se toho, že bude alespoň započato s plánovanou přístavbou divadla a tím řešen a snad i vyřešen stávající problém?“

— V —

JAN JÍLEK

(Dokončení ze str. 3.)

Moravě. To je čistá pravda vzata ze života a aby ta pravda na jevišti vypadala jako přijatelná pravda, v několika bodech výčtu toho bohatství jsem dokonce napsal méně než toho ve skutečnosti mají. Je zajímavé, jak zrovna tato pravda, když se přenesla na jeviště, vypadá jako přehnaná fantazie.

Protože jde o komedii, je to vše pochopitelně vyjádřeno komediálními prostředky. V našem životě vidím mnoho krásného a veselého. To mi dovolilo psát naprosto bez zábran a s radostí pro radost.“ — g —

SKUTEČNOST, že se našel ochotnický divadelní soubor, který měl odvahu nastudovat náročnou Daňkovu hru Válka vypukne po přestávce, vzbudila zájem herce Divadla bratří Mrštíků v Brně Jiřího Tomka, který v brněnské inscenaci Daňkovy hry režírované Pavlem Rímským vytvořil hlavní postavu. Přijel se tedy podívat, jak si s náročnou rolí poradí jeho kolega — amatér.

Ze včerejší inscenace hry Jana Jílka Silvestr, kterou zde uvedl soubor OB Kojetín.

JIRÁSKŮV HRONOV, zpravodaj národní přehlídky amatérských divadelních souborů — číslo 8. 1977. Redakce: M. Marek, E. Slovákova, A. Gasparičová. — Vydává Přípravný výbor 47. Jiráskova Hronova. — Vytiskly Východočeské tiskárny, provoz 13 Hronov 12. srpna 1977. — Povoleno VěKNV č. i. 226/kult:77 a. Cena 1,— Kčs.

DISTRIBUČNÍ KANCELÁŘ zpravodaje Jiráskův Hronov, umístěná v učňovské škole v I. patře, přijímá objednávky na komplet zpravodajů i jednotlivá čísla; budou zaslána na Vámi udanou adresu po skončení přehlídky. Toto opatření přijmou jistě rádi zejména ti, kdož se nemožou zdržet po celou přehlídku.